

Forlovelse efterfølges af en Besvangrelse, som derefter igen følges af en Ophevelse af Forlovelsen, kan der blive Tale om Erstatning for Brud paa Forlovelse og paa de deraf følgende Forudsætninger, og derved kommer man til det positive Indhold af Lovforslaget. Saaledes som Kapitel I er blevet omformet i Folketinget, giver det ikke blot som det oprindelige Forslag Adgang til Erstatning, men det søger ogsaa at aabne Udveje for en mere immateriel Oprettelse ved at give Kvinden Ret til under visse Betingelser at bære Mandens Navn og med visse Lempelse at stilles som fraskilt Hustru. Baret af en saadan Forbindelse gøres arveberettiget efter Faderen, dog ikke efter Faderens Frænder, og faar Adgang til at faa Faderens Navn.

Kapitel II handler om Betingelserne for Ægteskab. Disse Betingelser angaar først og fremmest Alderen, dernæst i visse Tilfælde Forældrenes Samtykke, endvidere, at der ikke maa være et for nært Slægtskab o. s. v. Med Hensyn til Alderen foreskrives det, at Manden skal være 21 Aar, inden han indgaar Ægteskab, og Kvinden 18. Dette er en Skærpelse af de nuværende Bestemmelser, idet Aldersbetingelsen nu er lavere, for Mandens Vedkommende 20, for Kvindens 16 Aar, men man skønner, at den fornødne legemlige og aandelige Modenhed i Almindelighed vanskelig vil være naaet, før Manden for sit Vedkommende er blevet 21 og Kvinden 18 Aar, og derfor er disse skærpede Bestemmelser bragte i Forslag.

Med Hensyn til Forældrenes Samtykke gælder nu den Regel, at dette Samtykke udkræves indtil det 25de Aar. Aldersgrænsen foreslaas nu nedsat til det 21de Aar, en Alder; hvor i det hele den store arbejdende Befolkning allerede er paa fuld Højde af sin Erhvervsevne, og hvor det ikke er ualmindeligt, at Ægteskab indgaas. Det vilde derfor være urimeligt at opretholde en saa høj Aldersgrænse for Retten til at tage Bestemmelse om at ville indgaar Ægteskab som den nugældende.

Ægteskab bliver ligesom nu forbudt mellem Slægtninge i ret op- og nedstigende Linie, altsaa naturligvis mellem Forældre og Børn o. s. v. Medens der nu kræves Dispensation til Ægteskab mellem Tante og Nevø, men ikke mellem Onkel og Nièce, hvilken Forskel maa siges at være ganske urimelig, foreslaas det her at kræve Dispensation i begge Tilfælde. Dette er navnlig begrundet i racehygiejniske Hensyn, og man gaar ud fra, at der ofte

vil kunne gives Dispensation fra dette Forbud, naar Omstændighederne ikke gør det betænkeligt. Ligeledes skal Ægteskab være forbudt mellem Svigerforældre og Svigerbørn, mellem Stifforældre og Stifbørn, men det skal vel at mærke kun gælde, naar dette Forhold hviler paa et Ægteskab, derimod ikke, hvor det er begrundet i en uægteskabelig Kønforbindelse. Endvidere forbydes selvfølgelig Bigami. Den Sørgetid, der nu er foreskrevet i vor Ægteskabslov, bortfalder, derimod foreskrives der en Ventetid af 10 Maaneder for alle Kvinder, som har været gifte, inden de indgaar nyt Ægteskab, og det gælder altsaa ogsaa for det Tilfælde, at de ikke er Enker, forsaavidt der er nogen Mulighed for, at de kan være frugt-sommelige. Regelen tilsigter at hindre, at der skal være nogen Uvished om, hvorvidt det er den første eller den anden Ægte-mand, som er Barnets Fader. Endelig opretholdes som Ægteskabsbetingelse Kravet om Skifte med tidligere Ægtefælle.

Paa Ægteskabsbetingelsernes Omraade har den nye Tid i høj Grad af Hensyn til Slægtens Sundhed rejst Spørgsmaalet om, hvorvidt visse Sygdomme burde udelukke fra Retten til Indgaaelse af Ægteskab. Det er et Problem, som skærpes derved, at man ikke ved at forhindre visse Personer i paa Grund af Sygdom at indgaa Ægteskab kan hindre dem i at sætte Børn i Verden og altsaa blive Ophav til en syg Slægt, og det var jo det, som skulde undgaas. Det er imidlertid umuligt for en moderne Ægteskabslovgivning at se bort fra disse Forhold og undgaa at tage Stilling til dette Problem, og det har derfor ogsaa Lovforslaget her maattet gøre. I dets §§ 10 og 11 indeholdes Reglerne herom. I § 10 foreslaas følgende Bestemmelse: „Den, som er sindssyg, eller som er aandssvag i højere Grad, maa ikke indgaa Ægteskab“, og i § 11 hedder det: „Den, som lider af Kønssygdom, der endnn frembyder Smittefare, eller af Epilepsi, maa ikke indgaa Ægteskab, uden at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farerne ved Sygdommen“. Lovforslaget er paa dette Punkt ændret lidt i Folketinget, saaledes at det er ført tilbage til Kommissionens oprindelige Forslag, som jeg i Samraad med Kommissionen havde rettet lidt paa for at komme den svenske Lov og den norske Lov nærmere. Den gældende Ret kender paa dette Omraade som Ægteskabsbetingelse kun Kravet om Fornuftens Brug. Den